

KIRSTEN SONNE HARILD
& LISE BIDSTRUP

KYSSE
DU
MIN BROR,

KYSSE
DU MIG

ALVILDA

Hvidt. Alt var hvidt. Hun var i det forkerte rum. Den forkerte seng. Væggen over hende var ikke skrå, som den plejede at være. Den var der slet ikke. Der var alt for højt til loftet. Det hvide loft med ledninger. De førte alle hen til en lang lampe med et blegt lysende lysstofrør.

Der var lys og skygger. Der var stemmer, der talte dæmpet et sted i nærheden. Den ene var hendes mors. Den anden ... hun kendte den. Men ikke godt nok. Hun opgav at lede i sin hukommelse.

Sofia prøvede at åbne øjnene lidt mere, men hendes øjenlåg ville ikke lystre. Det skar i dem. Som en hvinende smerte. Som glasskår mod tynd hud, tæt på øjeæblet. Hun prøvede at åbne munden. Den smagte af blod. Frisk blod, der piblede frem et sted derinde. Hun lod tungen mærke efter. En mærkelig fornemmelse fik hende til at standse. Der var et dybt hul, der hvor der skulle være en fortand.

"Mor," hviskede hun.

En susen for øret forhindrede hende i at høre, om hun svarede.

"Mor?!" prøvede hun igen.

"Jeg går lige ind og kigger til hende," lød det så. "Måske er hun ved at vågne."

Døren gik langsomt op, hun kunne høre det. Klik. Der var nogen på vej ind til hende. Døren gik stille i igen. Et blødt, køligt vindpust gled hen over hendes ansigt. Hun kunne mærke, at nogen kiggede på hende. Betragtede hende, mens hun lå der uden at kunne bevæge sig. Akkurat som hun havde ligget der på ... Var det asfalt? ...

"Hvor er du grim, luder!" ragede det pludseligt langt inde i hendes hoved. "Ta' hendes hår, mand!"

Fornemmelsen af en kniv tæt ved øret. Sofia løftede den højre hånd og prøvede at holde sig for ørerne. Hun så på

den. Den var mørkerød og blå. Hævet helt ud i fingrene. Hun lod den falde igen. Mærkede igen den lille, firkantede hæl plante sig på hånden. Mase den ned mod asfalten. Træde til.

"Hjælp!" prøvede hun at råbe. Måske kunne hun høres. Måske ikke. Stemmerne blev ved. De gav genlyd derinde: "Ta' den, sæk -æk -æk."

"NEJ!"

"Rolig, Sofia. Det er bare mig ... mor."

En varm, blød hånd lagde sig over den venstre hånd, der ikke var såret.

"Jeg er hos dig, min skat."

"Mor, hjælp mig," sagde hun langsomt. En svag lyd kom op af hendes hals. Kæmpede sig vej gennem de hævede læber.

"Jeg er her. Og jeg passer på dig," sagde hendes mor.

"Hvad får dig til at tro, at vi vil passe på dig?" rungede stemmerne igen.

Sofia græd uden tårer.

Nu huskede hun ...

KAPITEL 1

”Vil du købe et par beats? De er billige.”

Sofia så op og fik med det samme en tudse i halsen. Det var ham. Elliot. Han kiggede utålmodigt på hende og gjorde et kast med hovedet. Han havde ikke tid til, at hun tænkte sig om. Sofia pilkede ved ledningen på de hvide høretelefoner, der fulgte med, da hun fik mobilen.

”Ellers tak, jeg ...”

Elliot trak på skuldrene og gik videre uden at skænke hende så meget som et eneste ekstra blik.

Men han havde snakket med hende.

Han havde opdaget, at hun eksisterede.

Det boblede i Sofias mave. Hun kiggede på uret. Det ringede snart til frikvarter, og Sofia kunne ikke vente med at fortælle Marie, hvad der var sket.

Hun slukkede for musikken, lod blikket glide en sidste gang hen over skærmen med biologiopgaven, som hun havde været færdig med i et par dage. Den kunne ikke gøres bedre. Hun skulle nok indkassere endnu et 12-tal på den. Så klappede hun den bærbare sammen og gik ned ad gangen til klassen. Hun kunne høre, at de andre ikke var færdige derinde. De, der ikke var kommet i gang med opgaven, havde haft gennemgang med Inger. De andre, som Sofia selv, havde fået lov til at arbejde videre alene. Daniel flåede døren op, i samme øjeblik klokken gav genlyd på hele skolen. Sofia smuttede ind og gled ned på sin plads ved siden af Marie.

”Du kan ikke gætte, hvem jeg lige har snakket med,” hviskede hun og håbede, at ingen andre hørte det.

Marie spærrede øjnene op. Sofia smilede hemmelighedsfuldt. Hun nød, at det for en gangs skyld var hende, der havde spændende nyheder. Marie greb fat i hendes arm.

”Hvem? Sig det nu.”

Sofias smil blev endnu bredere. Hun kunne mærke, at en varm rødme begyndte at kravle op ad hendes hals. Hun løftede øjenbrynene og trak

spændingen lidt mere ud. Marie var ved at gå ud af sit gode skind. Sofia lænede sig helt ind mod hende. De andre måtte ikke høre det. For guds skyld ikke. Så ville de aldrig lade hende være i fred. Hvis nogen af dem vidste, at hun var vild med én fra niende, ville de drille hende herfra og til juleaften.

"Elliot," hviskede hun.

Marie spærrede munden op.

"What?" hvinede hun, så de nærmeste vendte sig om.

Sofia rejste sig hurtigt og hev Marie med. En eller anden råbte noget efter dem, men Sofia ignorerede det.

"Hvorfor?" spurgte Marie på vej ud af klassen. "Hvordan?"

Sofia tjattede til hende. Hun kunne mærke, at hendes kinder blussede, og den intense boblen i maven tog til.

"Han kom hen til mig, mens jeg lavede biologi." Hun hviskede stadig. "Jeg sad lige derhenne."

Sofia pegede på bænkene i stilleområdet. Marie hoppede på stedet. Sofia trak hende videre. Det var pinligt, hvis nogen lagde mærke til dem. Tænk, hvis Elliot kom forbi.

"Hvad ville han?"

Sofia bed sig i læben, i samme øjeblik hun skulle til at svare. Pludselig lød det ikke så fedt, at han havde tilbudt hende at købe et par høreboffer. Når hun sagde sætningen i hovedet, gik glansen ligesom lidt af.

"Vist ikke noget særligt," svarede hun undvigende. "Det var, som om ..."

Hun kiggede på sin veninde.

"Det var, som om han bare prøvede at komme i kontakt med mig."

Marie nev Sofia i armen, mens hun trippede på stedet.

"Det er for vildt. Elliot. Hvad sagde du?"

Ellers tak, tænkte Sofia og forsøgte at sætte sin hjerne i gear. *Ellers tak!* Det var da det mest lamme, hun havde fundet på. Hvorfor havde hun ikke svaret et eller andet sejt? Et eller andet mystisk.

"Jeg svarede bare sådan lidt mystisk," sagde hun til Marie. "Noget, der fik ham til at huske mig lidt bedre."

Marie lagde begge hænder på brystet.

"Tænk, at du har snakket med Elliot," sagde hun. "Han er bare så lækker. Men ..."

Pludselig lænede hun hovedet ind mod Sofia, som om hun havde noget vildt hemmeligt at sige.

"Men der er nogen, der siger, at han stjæler. Altså at han er sådan lidt småkriminell."

Sofia slog smæld med tungen. *Vil du købe et par billige beats?*

"Det tror jeg ikke på," sagde hun hurtigt. "Hvorfor skulle han det? Jeg har da hørt, at hans familie har vildt mange penge."

Marie trak på skuldrene.

"Det er også bare noget, jeg har hørt," sagde hun.

"Folk er sådan nogle sladdertanter," hvædede Sofia. "De aner ikke, hvad de snakker om."

Marie verfedede med en hånd i luften.

"Jeg tror heller ikke, at han er sådan. Man kan ikke se så godt ud og være en skidt fyr samtidig," smilede hun.

Sofia trak vejret dybt. Hun var i virkeligheden ligeglad. Hvis han var lidt *bad boy*, ville han næsten være endnu mere perfekt. Hun syntes, det var spændende med folk, der ikke altid fulgte reglerne. Det var spændende, når folk var anderledes end dem, hun normalt hang ud med. Hun kunne

ikke rigtig forklare hvorfor, men nogle gange var hun ved at brække sig, når hun skulle hjem og vise sin mor endnu et 12-tal. På den anden side, så vidste hun, at hendes mor ville blive skuffet, hvis hun ikke hev de gode karakterer hjem. Det gik hendes mor meget op i. At hendes datter var dygtig.

Og artig.

Tænk, hvis Elliot virkelig var sådan én, der var lidt farlig. Sofia så hans øjne for sit indre blik. De var grønne med et lille strejf af brunt helt inde ved iris. Hun havde tydeligt set det, mens hun overvejede, hvad hun skulle svare ham. *Ellers tak*. Hun krympede sig igen over sin egen uopfindsomhed. Hvis han nogensinde talte til hende igen, måtte hun være lidt skarpere.

"Hallo!"

Marie vinkede i luften foran Sofias ansigt.

"Er du der eller hvad?"

Sofia rystede på hovedet og smilede. "Jeg tror vist lige, jeg faldt i staver," lo hun.

"Ha, jeg ved godt, hvilke staver du snakker om," drillede Marie.

Sofia gav hende en halvhjertet lammer på skulderen. "Hvor er du åndssvag."

"Skal vi gå tilbage," fnes Marie. "Det ringer snart."

I matematiktimen havde Sofia svært ved at koncentrere sig. Hun kunne ikke få Elliot ud af hovedet. Hvis hun havde sagt ja til at købe ørebøffer af ham, skulle hun sikkert have set ham igen, men hun havde sagt nej. Hvor var det åndssvagt. Måske hun kunne fange ham på gangen efter skole og sige, at hun havde ombestemt sig. Måske var det nogen, han havde derhjemme. Måske inviterede han hende indenfor.

"Sofia?"

Deres lærer kiggede på hende. Der var stille i klassen.

"En nulvektor?" gentog læreren. "Kan du forklare for dine kammerater, hvad det er?"

Sofia sank en klump, mens hun samlede tankerne.

"En nulvektor er en vektor, der har koordinaterne 0,0 i et koordinatsystem," svarede hun hurtigt.

Deres lærer smilede. "Og hvad er der specielt ved den?"

"Den har ingen længde, fordi den har samme start- og slutpunkt."

Læreren klappede i hænderne.

”Så hørte I det ... igen. En nulvektor ...”

Hun fablede videre, og Sofia lod atter tankerne flyde i retning af Elliot.